

Sygn. akt VI U-upr 915/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2021r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Sekcja ds. Ubezpieczeń Społecznych w VI Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Dorota Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2021 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o zasiłek chorobowy

z odwołania od decyzji z dnia 20 lipca 2018 r., znak (...) - (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje powodowi M. P. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 4 marca 2017r. do 6 kwietnia 2017r.

Na oryginale właściwy podpis

VI 1 U 915/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 lipca 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił M. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 4 marca 2017 r. do 6 kwietnia 2017 r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na konieczność wznowienia postępowania po rozpatrzeniu nowych okoliczności, jakie ujawniły się po wydaniu wyroku Sądu w sprawie VIU 632/17, mocą którego przyznano M. P. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 4 marca 2017r. do 10 kwietnia 2017r. Okazało się bowiem, że M. P. w powyższym okresie przyznanego zasiłku chorobowego przebywał na urlopie wypoczynkowym od 4 marca 2017r. do 23 marca 2017r. otrzymując z tego tytułu wynagrodzenie, natomiast za okres od 24 marca 2017r. do 17 kwietnia 2017r. złożył zaświadczenie lekarskie o czasowej niezdolności do pracy i otrzymał z tego tytułu wynagrodzenie za czas choroby za okres od 24 marca 2017r. do 6 kwietnia 2017r. i od 7 kwietnia 2017r. do 21 września 2017r. zasiłek chorobowy, gdzie ustalono w ten sposób nowy okres 182 dni zasiłku chorobowego.

/decyzja z dnia 20 lipca 2018 r. k. 38 akt ZUS/

Od powyższej decyzji odwołał się powód M. P. zarzucając, że pozwany w niezrozumiały sposób wznowił postępowanie i zakwestionował wyrok Sądu.

W uzasadnieniu odwołania powód przyznał fakt i okres korzystania z urlopu wypoczynkowego, ale zarzucił jednocześnie, że w okresie tym nadal pozostawał niezdolny do pracy. Wskazał, że w orzeczeniach Sąd Najwyższy podnosił, że nie jest możliwe korzystanie z urlopu wypoczynkowego w okresie niezdolności do pracy ponieważ urlop wypoczynkowy i niezdolność do pracy wzajemnie się wykluczają. Wskazał nadto, że samo udzielenie urlopu wypoczynkowego nie przerywa niezdolności pracownika do pracy, a pracodawca nie może dopuścić do pracy pracownika po chorobie trwającej dłużej niż 30 dni bez orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na zajmowanym dotychczas stanowisku.

/k. 2-4 odwołanie/

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu stanowiska podtrzymał zaskarżoną decyzję i jej argumentację podkreślając niemożność – w świetle bezwzględnie obowiązujących przepisów – wypłaty świadczenia, gdy za ten sam okres ubezpieczony otrzymuje wynagrodzenie wypłacane przez pracodawcę.

/k. 6 odpowiedź na odwołanie/

Płatnik składek Z. w N. nie przystąpił do postępowania w charakterze zainteresowanego.

/k. 8 postanowienie o zawiadomieniu zainteresowanego, k. 19 epo/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. P. podlegał ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu zatrudnienia w Z. w N..

Zaświadczeniem lekarskim seria (...) z dnia 13 lutego 2017r. orzeczono, że powód był niezdolny do pracy w okresie od dnia 14 lutego 2017 r. do 10 kwietnia 2017r.

Pozwany poddał powyższe zaświadczenie kontroli, w toku której Lekarz Orzecznik ZUS orzekł, że niezdolność do pracy powoda ustała z dniem 3 marca 2017r.

W związku z powyższym pozwany decyzją z dnia 22 marca 2017r. odmówił powodowi prawa do zasiłku chorobowego za okres od 4 marca 2017 r. do 10 kwietnia 2017r.

Od tej decyzji odwołał się do tut. Sądu powód, a postępowanie toczyło się pod sygnaturą akt VI1U 632/17. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego i pozyskaniu opinii biegłego sądowego ortopedy, Sąd wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2018r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał powodowi prawo do zasiłku chorobowego za okres od 4 marca 2017r. do 10 kwietnia 2017r. W toku postępowania biegły sądowy ortopeda potwierdził niezdolność do pracy powoda w w/w okresie z uwagi na zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe stawu biodrowego prawego. Strony nie wnosiły uwag do opinii biegłego. Żadna ze stron nie złożyła także apelacji i wyrok uprawomocnił się w dniu 27 kwietnia 2018r.

W czasie kiedy toczyło się powyższe postępowanie sądowe, powód korzystał w zakładzie pracy z urlopu wypoczynkowego w okresie od 4 marca 2017r. do 23 marca 2017r. i otrzymał za ten okres wynagrodzenie.

Następnie w dniu 27 marca 2017 r. do zakładu pracy powoda wpłynęło jego zwolnienie lekarskie wystawione przez lekarza psychiatrę obejmujące okres od 24 marca 2017 r. do 17 kwietnia 2017 r.

W związku z powyższym zaświadczeniem i kolejnymi płatnik wypłacił powodowi wynagrodzenie chorobowe za okres od 24 marca 2017r. do 6 kwietnia 2017r., a za okres od dnia 7 kwietnia 2017r. do dnia 21 września 2017r. zasiłek chorobowy.

Płatnik składek ustalił nowy 182 dniowy okres zasiłkowy od dnia 24 marca 2017 r. do dnia 21 września 2017 r.

W okresie od 22 września 2017r. łącznie do 16 września 2018r. powód z mocy kolejnych decyzji pozwanego był uprawniony do świadczenia rehabilitacyjnego.

Ostatecznie stosunek pracy powoda z Z. w N. został rozwiązany, w związku z czym pozwany przejął płatność świadczenia rehabilitacyjnego na rzecz powoda od dnia 20 marca 2018r.

/okoliczności bezsporne/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny był bezsporny między stronami.

Okoliczności bezsporne nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem wynikały wprost ze zgodnych oświadczeń stron, albo znajdowały potwierdzenie w dokumentach tworząc z nimi logiczną i spójną całość, a autentyczność i prawdziwość dokumentów nie była kwestionowana. Dokumenty zawarte w aktach pozwanego potwierdzały kolejne etapy rozstrzygnięcia o uprawnieniach powoda z tytułu niezdolności do pracy. Natomiast akta VIU 632/17 były znane stronom jako uczestnikom omawianego postępowania sądowego.

Oceniając zaś odwołanie Sąd miał na uwadze, że zasadniczy spór stron sprowadzał się do oceny, czy powód mógł nabyć prawo do zasiłku chorobowego, gdy w tym samym czasie otrzymał od płatnika składek wynagrodzenie w związku z korzystaniem z urlopu wypoczynkowego. Jednocześnie nie było sporne, że w okresie omawianego urlopu wypoczynkowego powód był niezdolny do pracy, a co jednoznacznie potwierdzało także postępowanie sądowe w sprawie VIU 632/17.

Pozwany powoływał się w tym zakresie na treść art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. - Dz. U.2017.1368, ze zm. - zwanej dalej zasiłkową), który stanowi, że zasiłek chorobowy nie przysługuje za okresy niezdolności do pracy, w których ubezpieczony na podstawie przepisów o wynagradzaniu zachowuje prawo do wynagrodzenia. Okresy te wlicza się do okresu zasiłkowego.

Do przepisów o wynagradzaniu niewątpliwie należy art. 166 pkt 1 kodeksu pracy (zwany dalej kp), zgodnie z którym część urlopu niewykorzystaną z powodu czasowej niezdolności do pracy wskutek choroby, pracodawca jest obowiązany udzielić w późniejszym terminie.

Brzmienie powyższego przepisu nie pozostawia wątpliwości, że na pracodawcę nałożony jest obowiązek a nie możliwość udzielenia w późniejszym terminie części urlopu wypoczynkowego, która nie została nie wykorzystana przez pracownika z powodu jego czasowej niezdolności do pracy, co oznacza, że zgodnie z wolą ustawodawcy okres niezdolności do pracy ma w tym przypadku bezwzględny priorytet i okres urlopu wypoczynkowego zawsze mu ustępuje.

W piśmiennictwie wskazuje się, że ze wskazanych przez art. 166 k.p. okoliczności przerywających urlop największe znaczenie ma czasowa niezdolność do pracy wskutek choroby. Powoduje ona przerwanie urlopu niezależnie od tego jak długo niezdolność trwała. Nawet jeden dzień niewykorzystanego z powodu choroby urlopu powoduje odliczenie go od urlopu wypoczynkowego i zobowiązuje pracodawcę do udzielenia go w późniejszym terminie (Baran Krzysztof W. (red.), Kodeks pracy. Komentarz. Tom II. Art. 114-304(5), wyd. V)

Zatem odnosząc powyższe do sprawy wskazać należy, że w niniejszej sprawie zastosowanie art. 12 ust. 1 ustawy zasiłkowej zostaje wykluczone przez bezwzględnie ustanowiony w art. 166 pkt 1 kp nakaz, zgodnie z którym udzielony powodowi urlop wypoczynkowy przypadający w okresie jego niezdolności do pracy powinien być mu udzielony w innym terminie lub rozliczony ekwiwalentem w związku z rozwiązaniem stosunku pracy. Nie budzi również wątpliwości Sądu, że kwestia ta pozostaje do rozliczenia między powodem a jego pracodawcą a nie z pozwanym. Jednakże na pozwanym ciąży obowiązek zastosowania przepisów i w konsekwencji brak podstaw do uznania, że wynagrodzenie za czas urlopu wypoczynkowego udzielonego w okresie niewątpliwej niezdolności do pracy wypłacone przez płatnika składek pozbawia powoda należnych od pozwanego świadczeń z tytułu niezdolności do pracy, zwłaszcza gdy powód podtrzymywał zarzut, że był niezdolny do pracy w czasie omawianego urlopu i co nie budzi żadnych wątpliwości.

Natomiast kwestia tego, czy w okolicznościach niniejszej sprawy, prawidłowo został ustalony okres zasiłkowy powoda liczony od 24 marca 2017r. jako nowy, pozostaje poza przedmiotem rozważań Sądu i bez wpływu na uprawnienie powoda do zasiłku chorobowego w spornym okresie. Przede wszystkim pozwany nie podnosił w niniejszej sprawie ani sprawie VIU 632/17 zarzutu wyczerpania okresu zasiłkowego przez powoda przed datą 10 lub 6 kwietnia 2017r., a nadto jak wynika z karty zasiłkowej (k. 37 akt ZUS) powód otrzymywał od płatnika zasiłek chorobowy od 31 października 2016r., a zatem do 6 kwietnia 2017r. nie upływały 182 dni.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w wyroku.

Na oryginale właściwy podpis